

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:
34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - tel. 83-177
PODUREDNIŠTVO:
34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - tel. 414646

Polletna naročnina L 1.750
Letna naročnina L 3.500
Letna inozemstvo L 4.500
Poštno čekovni račun: številka 24/12410

Leto XXV. - Štev. 18 (1250)

Gorica - četrtek, 3. maja 1973 - Trst

Posamezna številka L 80

Ob 10-letnici enciklike Mir na zemlji Kaj pomenijo premiki v kremeljskih vrhovih

Dva krščanska praznika na poseben način spominjata kristjane na mir. Prvi takšen praznik je božič, ko poslušamo angelško petje: »Mir ljudem na zemlji.« Drugi je pa velika noč. Ta dan se je prikazal vstali Zveličar in apostole pozdravil: »Mir vam bodi.«

Letošnji velikonočni prazniki so nas še posebej spominjali na ta Jezusov pozdrav, ker smo obhajali 10-letnico znamenite enciklike papeža Janeza XXIII., ki se začne s besedami »Pacem in terris« (Mir na zemlji). Pokojni papež Janez je namreč izdal to svojo encikliko na veliki četrtek leta 1963. Takrat je bil že hudo bolan. Dobro se je zavedal svoje bolezn. Na veliko noč zvečer je zabeležil v svoj dnevnik: »Veliko noč sem preživel zadovoljno, toda v resnici precej prizadet zaradi bolečin v trebuhu. Maševal sem v miru doma, potem sem se prepustil Bogu. Na trgu sv. Petra je bil pravi triumf kot le v izrednih priložnostih. Končna voščila sem povedal v 26 jezikih: bilo je živahno in kot bi zavel mir in zmagovito veselje. Encikliki Pacem in terris so vzklikali kot morda še nikoli... Motnje ne popustijo, tako da bom moral resno misliti tudi na svoje zadeve...«

To je bil papež Janez pred desetimi leti, ko je izšla njegova najbolj znana enciklika. Krščanski svet in drugi so se te enciklike spomnili ob njeni desetletnici, saj je to papeški dokument, ki je pustil žive sledove v življenju Cerkve in tudi v mednarodnih odnosih. Predvsem je Janez prvi med papeži v tej encikliki hotel govoriti tudi tistim, ki so zunaj Cerkve: vsem ljudem dobre volje. Zaradi tega je govor o miru zasnoval na občečloveških razlogih: na spoštovanju človeške osebnosti in na občem blagru. Zato je bila njegova beseda kakor beseda starega očeta, ki govori vsem otrokom sveta. Tako so Janezovo encikliko tudi sprejeli povsod; celo komunisti so jo odobraval.

Ko je izšla enciklika Pacem in terris, je bilo v polnem razvoju delo II. vatičanskega koncila. Ta se je začel dve leti prej in se je imel zaključiti dve leti pozneje pod Janezovim naslednikom Pavlom VI. Pacem in terris je zapustila trajne sledove tudi pri delu koncila, posebno še v konstituciji Gaudium et spes, ki govori o Cerkvi v sedanjem svetu. Papež Janez je namreč s svojo zadnjo encikliko pokazal, kako naj se Cerkev vključi v dogajanje sodobnega sveta ne kot ustanova, ki je nad svetom, marveč kot ustanova, ki živi v svetu in v zgodovini in ki zna v zgodovinski človeštva brati znamenja časa. Prav misel o encikliki, ki naj govori o miru, je bilo tako dejanje, ko je Cerkev razbrala znamenje časa in spregovorila o problemu, ki je bil po zadnji vojni v središču vse svetovne politike in diplomatike dela pa tudi v srcih vseh ljudi. Prav s to Janezovo encikliko je Cerkev stopila s dialog s svetom, kar je postalo tako značilno za II. vatičanski koncil.

Papežu Janezu morajo biti nekateri »ponizani in razžaljeni« posebej hvaležni, kajti prav on se jih je prvi spomnil in nanje opozoril voditelje narodov. Med take spadajo vsi šibkejši: »Razlogi pravičnosti in primernosti terjajo lahko, da se državni oblastniki posebej ozirajo na šibkejšo državljanje, ker se ti ne morejo sami dovolj poganjati v obrambo svojih pravic in zakonitih koristi« (55). Med take šibkejšje je postavil do sedaj prezirane rase. Zapisal je: »Najprej je treba ugotoviti, da medsebojna razmerja držav mora voditi resnica. Ta pa terja, da v odnosih ni nobene rasne diskriminacije. Zato naj bo vsem narodno in sveto, da so vse države po naravnem dostojanstvu med seboj enake...« (85) V resnici ni ljudi, ki bi bili po naravnem dostojanstvu vsi enako oddelani...« (Obsojena je s tem nacistična teorija o izvoljenih narodih in o nadljudeh.)

Med ponizane in razžaljene je papež Janez postavil tudi narodne manjšine in je znova prvi papež, ki je o njih spregovoril

v tako slovesnem dokumentu Cerkve, kot so enciklike. Dejal je: »Odkrito je treba priznati, da hudo nasprotuje dolžnostim pravičnosti, kar koli kdo stori zoper te manjšine, da bi omejeval njihovo moč in rast, še bolj pa, kadar taki zgrešeni ukrepi merijo na zatrtje manjšine« (94).

Končno se je spomnil za tiste čase pretečega problema političnih beguncev. »Očetovska ljubezen, ki nam jo navdihuje Bog do vseh ljudi, nam budi žalost ob misli na tiste, ki so bili iz političnih razlogov pregnani iz domovine... Ne bo odveč, da tu opomnimo, da so taki begunci osebe in jim je treba dostojanstvo in pravice osebno priznati. Begunci teh pravic niso izgubili zato, ker so bili izrinjeni iz države svoje narodne skupnosti... (104).

Seveda se papež Janez ni ustavljal samo pri teh problemih, ki so povezani s mirom na svetu, temveč se je spomnil še številnih drugih: razorožitve, mednarodne organizacije Združenih narodov, ki jo je zelo pozitivno ocenil in zahteval, naj bi postala še bolj učinkovita. Postavil je tudi zahtevo, naj gospodarsko razviti in močni narodi pomagajo manj razvitim in sicer nesebično, brez kakih političnih pogojev, to se pravi brez novega kolonializma.

Takšen je bil Janez XXIII. v tej svoji encikliki. Od takrat do danes je svetovni razvoj šel naprej; nastali so novi problemi. Toda ostala je skrb za mir na svetu, za mirno ureditev odnosov med državami, za ureditev odnosov med državljani ene in iste države z večjo socialno pravičnostjo, ostal je problem spoštovanja človeške osebe in njenih temeljnih pravic, ki jih mnogi režimi grobo teptajo, kot priča zadnji primer Albanije, ki se nič ne sramuje priznati, da so ustrelili duhovnika, ker je otroku podelil krst.

Janez XXIII. je po tej encikliki živel še dva meseca, ki sta bila meseca hudih telesnih bolečin. Tudi pri tem je kot zmeraj iskal božjo voljo in blagor Cerkve. S sv. Pavlom je govoril: »Vseč so mi slabosti, zasramovanje, potrebe, preganjanje in stiske za Kristusa; kadar sem namreč slaboten, takrat sem močan... Daj Bog, da bi te besede združene s kako mojo fizično in moralno bolečino pomagale k uspehu mojega duhovnega poslanstva v tem že tako negotovem trenutku.«

K. H.

Notranji politični potres v ZDA

Tudi drugo svetovno velesilo, ZDA, je zadnje dni stresel neke vrste politični potres. Seveda pri tem ne gre za kako preusmeritev v politični liniji v notranji ali zunanji politiki. Gre pa vseeno za resno zadevo in zlasti za problem zaupanja v sedanje ameriško vodstvo. Zadeva ima svoj izvor v telefonskem prisluškovanju (kakor je zdaj marsikje v modi!) na škodo demokratske stranke. Ameriški demokrati imajo svoj glavni štab v stavbi Watergate v New Yorku. Prišlo je na dan, da so državni organi prisluškovali razgovorom demokratskega vodstva in s tem bili na neki način soudeleženi pri vsej aferi. Seveda je novica izbruhnila na dan z veliko senzacionalnostjo in do kraja pretresla ameriško notranje življenje, zlasti republikansko vladajočo stranko, ki je za to odgovorna, ter seveda demokratsko, ki je za to žrtev. Ze od začetka se je izkazalo, da so pri vsem tem igrali veliko vlogo sami Nixonovi posebni svetovalci za notranjo politiko in pravni svetovalci. Tako so najprej podali ostavke predsednikovi posebni svetovalci Ehrlichmann, Haldemann in Dean, ki so bili pri aferi bolj ali manj direktno soudeleženi. Malo kasneje je odstopil sam pravosodni minister Richard Kleindienst. Slednjega je že zamenjal dosedanj obrambni minister Richardson. Sam predsednik Nixon je v posebnem nagovoru po televiziji priznal delno odgovornost izvršne oblasti pri celi zadevi in izrazil pripravljenost vlade za popolno

Po daljšem času je svet prebudila vest o nekaterih spremembah v glavnih organih sovjetske partije. Pri tem sicer ne gre za zamenjavo najvišjih oblastnikov ali za odstranitev kakega zelo popularnega prvaka, kot je bilo pred leti s tkzv. »protipartijsko« skupino Molotova, Kaganoviča in Malenkova ter pozneje Bulganina, Žukova ali Vorošilova. Pred nami ne stopa z odra osebnost kot Nikita Hruščev, ki jo je kar čez noč odel plašč pozabe in civilne smrti po odstavitvi z najvišjega mesta v sovjetski družbi (tajnik partije ter predsednik vlade). V tem zadnje zamenjave niso tako senzacionalne in bučne. So pa vseeno pomenljive in obenem odpirajo vsaj majhno špranjo v tajne samega vrha partijske politike v ZSSR.

Vsa stvar je začela z napadi v ukrajinskem partijskem listu »Komunist Ukrainje« na enega izmed vidnih sovjetskih partijskih prvakov, kar je do nedavnega bil Pjotr Selest. Sam je bil v najvišjem organu sovjetske partije ali politbiroju. Ta »sancta sanctorum« sovjetskega državnega in partijskega ustroja sestavlja 26 članov in v njem se praktično odigrava vse realno politično odločanje v Sovjetski zvezi. Politbiro namreč pomeni veliko več kot npr. vsi drugi državni organi skupaj, kot so ministrski svet, prezidij in vrhovni sovjet. Predsednika obeh prej omenjenih organov sta itak člana politbiroja (Podgorni in Kosigin), poleg tega pa še lepo število ministrov, medtem ko člani Vrhovnega sovjeta (poslanci nekakega parlamenta) nimajo skoraj nobene vloge, saj se sestajajo le parkrat v letu in še takrat le poslušajo dolge govore prvakov ter jih na koncu s ploskanjem plebišcitarno odobrijo.

To krajše pojasnilo o stvarni vlogi sovjetskih organov je potrebno za dejansko razumevanje pomena zadnjih premikov v Krem-

lju. Kot že omenjeno, je vsa stvar stekla pravzaprav od napada ukrajinskega lista na Selesta. Če si pa sam tisk — sicer vedno partijski — upa napasti enega izmed članov moskovskega politbiroja, pomeni, da temu že slaba prede. Znano je tudi, da so Selestu očitali odklon od sovjetske politike mirnega sožitja in nekako dogmatično stališče v raznih partijskih in političnih zadevah. Malo kasneje se je izvedelo, da se je v Moskvi sestal vrhovni organ sovjetske partije, na katerem so govorili vsi glavni predstavniki — Brežnjev, Podgorni in Kosigin ter da so se govorniki predvsem posvečali sovjetski zunanji politiki.

BREŽNJEV UTRDIL SVOJ POLOŽAJ

Vse to so politični komentatorji seveda spravili v zvezo z bližnjimi potovanji generalnega tajnika sovjetske KP Leonida Brežnjeva v Zahodno Nemčijo ter v ZDA. Izgleda, da si je hotel Brežnjev predvsem zagotoviti veliko podporo vseh glavnih sil sovjetskega ustroja za svojo zunanjo politiko z bližnjimi in s tem utrditve sedanje realistične smeri.

Znano je, da si hoče Moskva v zadnjem času spet prevzeti videz nekake glavne mirovne sile in s tem morda izbrisati še zadnje sledove svoje avanture na Češkoslovaškem iz leta 1968, katere glavni protagonist je bil prav Brežnjev. Zdi se, da hoče Kremelj v tem trenutku vplivati celo na češkoslovaško vlado, da bi popustila v razgovorih z Bonnom in bi prišlo kar najhitreje (morda še pred obiskom Brežnjeva v zahodnonemški prestolnici) do podpisa sporazuma. S tem bi se tudi utrdil delež Sovjetov pri nadaljevanju Brandtove »Ostpolitik«, ki je že videla zaključene glavne etape v odnosih s Poljsko in samo Sovjetsko zvezo. Na svojem skorajšnjem obisku v Moskvi bo Nixonov odposlanec Kissinger gotovo s sovjetskimi predstavniki obdeloval ne le formalne plati obiska Brežnjeva, ampak tudi in še posebej nekatere osnovne probleme miru, kot so odnosi Vzhod-Zahod, Indokina, Bližnji vzhod itd. Po vsem tem je jasno, da hoče sedaj sovjetska uradna politika izdelati svojo mirovno ofenzivo na zahodu, verjetno tudi kot protiutež tisti »novi Atlantski listini«, ki jo je predlagal prav Nixonov svetovalec.

TRIJE NOVI ČLANI POLITBIROJA

V ta okvir se lahko sedaj tudi uvrščajo nedavne spremembe v samem sovjetskem politbiroju. Odstavili so dva člana, že omenjenega Selesta ter Voronova, imenovali pa so tri nove stalne člane. (Vedeti je še treba, da so v tem vrhunskem organu pomembni le stalni člani, medtem ko morajo člani-namestniki šele čakati na promocijo.) Kdo so ti trije novi izvoljenci? To so Andrej Gromiko, maršal Andrej Grečko ter Jurij Andropov. Prvi je zunanji minister, drugi minister za obrambo, tretji pa načelnik urada za državno varnost, ali bolj preprosto, vodja tajne politične policije KGB. Gromiko je eden izmed protagonistov sovjetske zunanje politike še iz Stalinove dobe, ko je bil

veleposlanik v ZDA ter vodja misije pri OZN, pozneje pa stalno zunanji minister v vseh vladah od Malenkova dalje. Jasno je, da je bil vedno bolj izvrševalec navodil partijskega vodstva, vendar kaže sedanja promocija, da bo tudi on eden izmed glavnih usmerjevalcev celotne sovjetske politike. Maršal Grečko je na ministrskem stolčku sledil maršalu Malinovskemu in je tudi znan po svoji vlogi v dogodkih v Pragi leta 1968. Andropov pa sprejema zloglasno dediščino Berije in Abakumova in še vedno vedri in oblači nad fizičnim in duhovnim življenjem milijonov sovjetskih podanikov ter budno pazi na najmanjši odklon zlasti intelektualcev.

Vse to nam zgovorno priča, da so zdaj dobile svojo posebno vlogo v sovjetskem politbiroju prav diplomacija, vojska in tajna policija — tri sile, na katerih temelji celotna sovjetska država in od katerih igra vsaka na svojem področju bistveno vlogo za ohranitev sedanjega diktatorskega in okostenelega ter policijskega sistema. Prav zadnja imenovanja so tudi pokazala, da se kljub svitanju v zunanji politiki še vedno ne jasni v notranji ter da je sovjetska družba še zelo, zelo daleč od kakršne koli demokratizacije.

Umor se za umorom vrsti

Argentina doživlja ure političnega terorizma in pouličnih umorov, ki smo jim Slovenci bili priča med leti 1942 in 1945, ko je Osvobodilna fronta brez predsodkov pobijala svoje politične in ideološke nasprotnike.

Tako sta v ponedeljek 30. aprila dva mladeniča, sedeča na motornem kolesu, sredi Buenos Airesa v eni najbolj prometnih ulic Junin in Cangallo z revolverjskimi strelji ubila kontradmiralet Hermesa Quijada, bivšega načelnika generalnega štaba argentinske vojske. Izkoristila sta priložnost, ko se je admiralovo vozilo ustavilo ob semaforju, stopila do vozila, izstrelila naboje in se nato z vso naglico odpeljala.

V treh letih je to že peti umor visokega argentinskega vojaka. Leta 1970 so najprej argentinski teroristi ugrabili, nato pa ubili bivšega argentinskega predsednika generala Aramburuja; za njim je prišel na vrsto 10. aprila 1972 general Sánchez, nato 28. decembra lani kontradmiralet Berisso. 8. aprila letos je padel pod krogami polkovnik Irribarren, vodja vojaške obveščevalne službe. Dva visoka vojaška dostojanstvenika pa sta bila pretekli mesec ugrabljena: 2. aprila kontradmiralet Alemán in 24. aprila poveljnik orožnikov general Nasif. Ni še znano, kaj nameravajo teroristi storiti z njima.

Vojaški krogi so naravno vznemirjeni in ogorčeni. Sedanji predsednik države general Lanusse je poslal nujen telegram v Madrid, kjer se je pretekli teden mudil na obisku pri Peronu novoizvoljeni predsednik Cámpora. V telegramu zahteva Lanusse, naj se Cámpora takoj vrne v Buenos Aires, da se podvzamejo konkretni ukrepi proti terorizmu.

Cámpora je res takoj odpotoval v domovino, da se sestane z Lanussejem, saj se zaveda, da taki umori lahko služijo vojski za povod, da znova prevzame oblast. Zlasti mornarica, ki je najbolj prizadeta po teh umorih in tudi najbolj proti Peronu, ne bo tako lahko prebolela takih izzivanj in nastopov zoper varnost njenih članov.

Brandt v Washingtonu

Zahodnonemški kancler Brandt je obiskal ZDA, da bi se tam sestal s predsednikom Nixonom. Spremljala sta ga zunanji minister Schell ter minister Egon Bahr, imenovan »nemški Kissinger«. Na sporedu razgovorov med ameriškimimi ter nemškimi državnikmi so predvsem medsebojni odnosi med Vzhodom in Zahodom, še posebej v zvezi z bližnjim obiskom Brežnjeva v Bonnu.

Tatvina na Brezjah

Pretekli teden so zlikovci okradli božjepotno cerkev pri Mariji Pomagaj na Brezjah. Ponoči so odnesli kroni s čudodelne podobe, veliko monštranco in ciborij, poln posvečenih hostij. Dogodek je zelo prizadel verno ljudstvo po Gorenjskem in v vsej Sloveniji, saj se na tej božji poti časti Marija kot Kraljica Slovencev. Tatove je policija že izsledila in našla tudi vse, kar je bilo ukradenega.

Poživimo ljubezen do Marije!

»Marijina materinska vloga do ljudi,« učil II. vatikanski cerkveni zbor, »ne zametnjuje in ne zmanjšuje edinega Kristusovega sredništva, temveč razodeva njegovo moč. Ves zveličavni vpliv Device Marije na ljudi ne izvira iz kake stvarne nujnosti, temveč iz dobrotne božje volje in prišteja iz obilja Kristusovih zaslug, se opira na njegovo sredništvo... in zajema iz njega svojo učinkovitost« (C 60).

»Marijino materinstvo v redu milosti neprestano traja,« nadaljuje isti koncilski dokument, »od privolitve... do večne dovršitve izvoljenih« (C 62, 1). Dokler bomo kristjani romali proti nebeški domovini in se borili zoper različne sovražnike našega zveličanja, nam bo Marija kot dobra mati stala ob strani. Naše zaupanje vanjo, njeno čiščenje ne bo jemalo časti Kristusu. Marija nikoli ne nastopa kot Kristusov konkurent, ampak vedno vsakogar vodi k njemu.

Zaradi tega zadnji koncil »opominja vse sinove Cerkve, naj čiščenje Device Marije, zlasti liturgično, velikodušno pospešujejo; navade in oblike pobožnosti do nje, ki jih je v teku stoletij priporočalo cerkveno učiteljstvo, pa naj visoko cenijo; in naj se s spoštljivo vestnostjo držijo tistega, da je bilo v preteklih časih določeno glede čiščenja Kristusovih podob in podob Device Marije in svetnikov« (C 67). »Preučujoč pod vodstvom cerkvenega učiteljstva sv. pismo, cerkvene očete in učitelje ter cerkvena bogoslužja naj pravilno osvetlujejo naloge in prednosti Marije Device, ki imajo za svoj cilj vedno Kristusa, vir vse resnice, svetosti in pobožnosti... Verniki pa naj pomnijo, da prava pobožnost ne obstaja v nepodnem in kratkotrajnem čustvu ne v kakih praznih lahkovernosti, temveč izvira iz prave vere, katera nas vodi k priznavanju vzvišenosti božje Podrobnice in nas spodbuja k otroški ljubezni do naše Matere ter k posnemanju njenih kreposti« (C 67).

Ce imamo mi kristjani otroško ljubezen do Marije, je ta utemeljena v veri v njeno božje materinstvo. Občudujemo jo v njeni duhovni lepoti, dobroti in materinski skrbi za nas. Gotovo hranimo v sebi lepa doživljaja, kako se nam je v težkih urah življenja izkazala kot dobra in skrbna mati.

BREZ MOLITVE NE GRE

Po Marijinem zgledu poglobljajmo svoje molitveno življenje! Njena pesem »Moja duša poveličuje Gospoda« razodeva osebo, ki se zaveda, kako je Bog vzvišen in svet, popoln gospodar in vladar vsega stvarstva, obenem pa ve, kako se prav ta Bog v očetovski dobroti in skrbi sklanja k človeštvu. Marija se stavi Bogu popolnoma na voljo, kot ponizna dekla sprejema njegov načrt, njegovo voljo. Vse dogodke gleda in sprejema kot božjo voljo ali njegovo dopuščanje, vedno pripravljena, da izpolni to, kar Gospodar od svoje dekle v določenem trenutku pričakuje. Evangelist dvakrat omenja, da je »Marija hranila besede in jih premišljevala v svojem srcu.«

Marija je bila na devetdnevnih duhovnih vajah, s katerimi so se apostoli in drugi Gospodovi učenci pripravljali na prihod Sv. Duha. V raznih prikazovanjih, zlasti najznamenitejših v Lurdu in Fatimi, Marija izrečno poziva svet k molitvi. Z molitvijo dajemo Bogu čast, ki mu pripada; z njo si izprosimo milosti, ki so nam potrebne. Če molimo v Jezusovem imenu in ima ta molitev potrebne lastnosti, imamo Kristusovo obljubo, da bo vedno uslišana. Žal se na to obljubo danes kar pozablja.

Izredno pomemben je apostolat molitve. Koliko ljudi je starih, onemoglih, potisnjenih ob stran! Kakšno armado molilcev bi lahko sestavljali ti kristjani, če bi jih znali pridobiti in ogreti za to, da bi svoje trpljenje in svojo molitev posvetili za velike potrebe Cerkve in človeštva. S tem bomo tem ljudem vrnilo tudi veselje do življenja, zavest, da svetu niso v napoto, temveč nad vse potrebni in odlični udje Cerkve in človeštva.

PREMAGOVATI SE Z MARIJO

Po Marijinem zgledu in z njeno pomočjo se vadimo v vsakodnevnem premagovanju! Cerkev časti Mater božjo pod različnimi skrivnostmi, med njimi je tudi praznik Zalostne Matere božje. Ta je posvečen ne samo Marijinemu bridkemu trpljenju pod križem, ampak vsemu trpljenju, ki ga je Marija pretrpela v svojem življenju od trenutka Gospodovega oznanjenja do njegove smrti.

Sveto pismo nam pove, da je Marija imela v življenju veliko težkih trenutkov. In o kolikih molci! Če se je Marija pod

križem pokazala kot junaška žena in je velikodušno podpirala umirajočega Sina na križu in ga nesebično žrtvovala svetu za odrešenika, je bila za to veliko žrtev že notranje pripravljena. Vse njeno življenje, vse neštete odpovedi in premagovanja so jo vodile v to uro.

O tem koncil govori takole: »Tako je tudi preblažena Devica napredovala na romanju vere in vztrajala v svojem zedinjenju s Sinom zvesto do križa, pod katerim je, ne brez božjega načrta, stala v globokem sočutju s svojim Edinorojencem in se z materinsko dušo pridružila njegovi daritvi, ko je ljubeče privolila v darovanje klavne žrtve, katero je sama rodila« (C 58).

»In ko je trpela skupaj s svojim na križu umirajočim Sinom, je s pokorščino, vero, upanjem in gorečo ljubeznijo na popolnoma svojevrsten način sodelovala pri Odrešenikovem delu za obnovitev nadnaravnega življenja v dušah. S tem nam je postala mati v redu milosti« (C 61).

Danes je premalo živa zavest, da je vsakovrstno trpljenje, velikodušno sprejeto premagovanje nujno potrebno sredstvo apostolata. Marija je otrokom v Fatimi govorila: »Molite, veliko molite in darujte žrtve za grešnike. Vidite, prav mnogo duš pride v pekel, ker ni nikogar, ki bi se žrtvoval in molil zanje.« S tega vidika je velika škoda, da pobožnost prvih petkov in prvih sobot upada. Upadanje verskega življenja med našimi verniki, porast grehov in hudobije, kar vse doživljamo v sedanjem času, je stvar, pred katero se je treba resno zamisliti.

Ce se bomo ob letošnji šmarnični pobožnosti najprej sami vneli za to, da sprejmemo Marijo za učiteljico poglobljenega duhovnega življenja, molitve in premišljevanja ter vzgojiteljico in voditeljico v vsakodnevnem premagovanju in trpljenju, bomo znali tudi ostale vernike navduševati za te prepotrebne vaje krščanskega življenja.

Letošnje misijonske šmarnice naj poživijo in poglobijo med nami ljubezen in čiščenje do Matere božje. Poslušajmo Marijo, ki ji je tako pri srcu rast božjega kraljestva, naj bo pri nas doma, kot tudi v misijonih. Z njo in po njej pobožno molimo ter pripravljamo molitev. Sami velikodušno sprejemajmo trpljenje in odpovedi. Tako bomo vsi prispevali svoj delež k prenovitvi Cerkve in sveta. Po Mariji k Jezusu!

Misijonske šmarnice 1973

Jezuitski pater Franc Svobljak je sestavil za letošnjo majsko šmarnično pobožnost šmarnice »Mati mladih cerkv«, ki imajo izrazito misijonski značaj. Pisatelj vodi poslušavce oz. bravce po misijonskih deželah, kjer delujejo slovenski misijonarji in misijonarki. Tako imajo letošnje šmarnice tudi slovenski značaj, saj nam govorijo o plemenitem delu in idealnosti naših ljudi, ki so iz ljubezni do duš zapustili svojo domovino, da drugod zasajajo Kristusovo Cerkev.

Ker mnogi iz tega ali onega vzroka ne bodo mogli obiskovati šmarničnih pobožnosti po naših cerkvah, prav pa je, da so tudi oni na neki način povezani z nebeško Materjo v tem mesecu, jim priporočamo, da si zanimivo in prijetno pisano letošnjo šmarnično knjigo nabavijo po naših knjigarnah, v Gorici v Katoliški knjigarni. Cena izvodu 700 lir.

Kamenčki

5.

V Franciji sta v aprilu umrli dva svetovno znana moža. Prvi je bil Pablo Picasso. S svojim slikarskim genijem je prešel v zgodovino kot utemeljitelj moderne umetnosti. Ze nekako od začetka tega stoletja je slovel kot največji slikar sedanjega časa. Vse povsod so ga slavili: imel je denarja na kupe, saj so njegove slike plačevali z milijoni; užival je časti dovolj, posebno še v levičarskih krogih, ki so ga proglasili za »svojega« slikarja; bil je zdrav, saj je učakal 91 let; užival je življenje, saj se je menda trikrat poročil. Kaj mu je manjkalo? Manjkala mu je vera v Kristusa. Upal je, da bo živel še kar naprej. Zato na smrt ni hotel misliti, zato o smrti ni hotel govoriti. Kar naprej je delal in slikal. In SMRT ga je zalotila pri delu. Tudi Pablo Picasso ji ni ušel, četudi nanjo ni hotel misliti, četudi se nanjo ni hotel pripraviti in je umrl brez testamenta.

Preteklo nedeljo je pa umrl Jean Jacques Maritain, filozof svetovnega slo-

Velika izguba za Cerkev

V mestu Toulouse (blizu Lurda) je umrl 28. aprila eden najbolj spoštovanih, vplivnih in globoko vernih sinov katoliške Cerkve Jacques Maritain, ki je lani 18. novembra izpolnil 90 let življenja. Od smrti svoje ljubljene žene Raïsse leta 1960 je živel v tiho redovne skrupnosti »Malih Jezusovih bratov« v Toulousi.

Jacques Maritain se je rodil v Parizu v protestantski družini. V katoliško Cerkev je prestopil leta 1906 in postal kasneje eden njenih najbolj odličnih predstavnikov. Zlasti se je proslavil s svojim poznavanjem filozofije sv. Tomaža Akvinskega. S tem v zvezi je postal leta 1941 profesor tomistične filozofije na Katoliškem inštitutu v Parizu. Leta 1932 je odšel v Kanado in bil nekaj časa profesor sholastičnega modroslovja v Torontu, nato pa je učil na univerzah Columbia in Princeton v ZDA.

Tam ga je dosegla druga svetovna voj-

na. Po francoski kapitulaciji se je takoj opredelil za De Gaulle in za »Svobodno Francijo«. General De Gaulle ga je po koncu vojne v znak priznanja imenoval za francoskega veleposlanika v Vatikanu. Tam je ostal do leta 1948, nato pa je šel spet v ZDA, da poučuje na univerzi v Princetonu. Smrt žene Raïsse ga je nato iztrgala poučevanju. Umaknil se je svetu in se zatekel v molk samostanskih zidov.

Leta 1970 je izšla njegova zadnja knjiga »Kristusova Cerkev«, ki je veličastna izpoved njegove vere. V celoti je Maritain spisal 55 knjig, nekatere svetovnega slovesa. Pogumno se je spoprijel z vsemi sodobnimi problemi, ki so zadevali Cerkev in družbo: z nacizmom, s špansko državljansko vojno, s preganjanjem Judov, z demokracijo, njeno bodočnostjo in dolžnostmi do nje.

Sedanji papež Pavel VI. ga je globoko spoštoval. Ob neki priložnosti je dejal, da

Materializacija življenja

Neprestano napredujoča materializacija javnega in zasebnega življenja ter njo spremljajoče razvrednotenje krščanskih vrednot na svobodnem Zahodu povzročajo vodstvu katoliške Cerkve velike skrbi. Jasno spoznanje, da tehnično udobje, televizija in avtomobil ne morejo ustaviti komunizma, če nismo ob vsem udobju tudi miselno pripravljeni branitelji krščanskih vrednot, je narekovalo izjavo, ki jo je objavil pred časom vatikanski radio. To izjavo bi lahko po pravici imenovali »obsodba mlačnosti, nezanimanja in leniharskega obdobja«, zato jo objavljamo v celoti.

Komunizem je v prvi vrsti miselnost ne pa gospodarsko dejstvo. Je metafizičen pojav, četudi se pretvarja in se predstavlja kot dejavnik blaginje. Je življenjski in svetovni nazor, ne pa bojevnik za boljše plačo. Je vera, katere oznanilo se začneja z besedami: »V začetku je bila snov in snov je bila bog.« Je vera izbrisane neba in mistika zemlje.

Zaustavljati komunizem izključno na gospodarskem področju, v tekmi za višji življenjski standard se pravi posredno pritrjevati pravilnosti komunističnega življenjskega in svetovnega nazora. Prepustiti zaključek boja proti komunizmu le pristojnosti na področju proizvodnje in delitve snovnih dobrin zavaja v dvomnost, da se vrednost vsake miselnosti da merit samo še po količini zemskih dobrin, katero ta ali druga miselnost lahko tudi resnično nudi.

Bojevati se s komunizmom samo na gospodarskem področju, se pravi vračati pozornost človeka na stalno zvišanje materialne blaginje, podčrtati materialno ugodje kot edini življenjski ideal, dati prednost mistiki zemlje in z njo tudi komunizmu. Proti komunizmu moramo nastopiti predvsem na ideološkem področju. Komunizem se krepi vedno tam, kjer je ideološki spor z njim oslabil ali pa celo utihnil.

Treba je podčrtati, vedno ponavljati in ljudi prepričevati, da komunizem ni to, za kar se rad izdaja, namreč prvi borec zatiranih, glasnik pravičnosti in svobode, borec za neodvisnost narodov in branilec miru. Treba je podčrtati, vedno ponavljati in ljudi prepričevati, da je komunistična ideologija absurdna v svojih nač-

lih, zmotna v svojem nauku in nečloveška v svoji praksi.

V človeku se mora vzbuditi zavest resničnosti njegovega duha in uveljaviti dostojanstvo njegove osebnosti, kajti človek je poklican k svobodi in namenu, ki gresta tudi čez okvir naše zemlje. Odločno in vsak dan znova se mora uveljaviti dejansko uresničenje družbene pravičnosti, vera v krščanski svetovni nazor, prepričanje o veličini človekove osebnosti in veličini njenih pravic in dolžnosti, da se bomo lahko vsi veselili tiste svobode, katera omogoča mirno sožitje v pluralistični družbi.

Potrebni so napori na gospodarskem področju, da se ustvari človeka vredni življenjski pogoji, da bo človek lažje in svobodneje sledil povabilu krščanstva in svoje oči povzdignil k nebu. Za uresničenje teh ciljev pa potrebujemo globoko versko prepričanje in krščanski družbeni nauk. Ta nauk vsebuje celo in vse premagujočo Resnico, zato je potrebno le dosledno uresničenje tega nauka v vsakdanjem življenju. To so učili vsi papeži od vznika komunistične ideologije. In to je jasno podčrtal tudi papež Janez XXIII. v svojih velikih okrožnicah »Mater et Magistra« in »Pacem in terris«.

Z GORIŠKEGA

Standreška dramska skupina na Koroškem

Po uspehih nastopih v Standrežu, Gorici in Steverjanu so člani prosvetnega društva »Standreže« nastopili na velikonočni ponedeljek v Selah na Koroškem z mladinsko veseloigro Arthurja Faoqueza »Ambrosio krade čas«. Delo je režiral A. Pregarc.

Vedrost vsebine, prožno in dinamično podajanje ter jasna izgovarjava štandreških igralcev so takoj osvojile številne gledalce, ki so napolnili lepo dvorano in nagradili nastopajoče z burnim ploskanjem.

Ob koncu predstave je selski župnik, v imenu tamkajšnjega društva, pozdravil štandreške igralce in se jim zahvalil za prijetno popoldne. Predstavniki štandreškega društva pa je ob tem izrazil željo, da bi se srečanja s koroškimi prijatelji nadaljevala in da bi postale vezi med koroškimi in primorskimi Slovenci še tesnejše, posebno še ob zadnjih izbruhih nestrpnosti in nasilja. Sledila je prijetna družabnost ob petju mehkih koroških pesmi.

je bil Maritain »njegov učitelj«. Takoj ko je zvedel za Maritainovo smrt, je poslal priorju Malih Jezusovih bratov fr. Renéju Page sozaln borzojavko, v kateri je rečeno: »Globoko pretreseni ob novici, da je Bog poklical k sebi Jacquesa Maritaina, ki je bil filozof izrednih sposobnosti, kristjan vzorne vere in za nas izredno drag prijatelj vse od časa njegovega poslanstva pri Sv. sedežu, pošiljamo redovni družini, pri kateri je hotel preživeti zadnje dni svojega življenja v premišljevanju in molitvi, izraze svojega sozolja, naklonjenosti in tolažbo našega apostolskega blagoslova.«

★

Slovenska prosveta obvešča, da bo Lutkovno gledališče »Jože Pengov« iz Ljubljane gostovalo na Tržaškem v dneh 11., 12. in 13. maja s pravilčno igro »Tobija« za otroke in odrasle. Kraj in ura predstav bo javljen v posameznih domovih in družinah ter po radiu.

Za romanje v Palestino je na razpolago še deset prostorov. Kdor želi v domači slovenski skupini obiskati in doživljati Jezusovo zemeljsko domovino, naj se takoj vpiše. Romanje traja 8 dni in sicer od sobote 18. avgusta do sobote 25. avgusta. Z letalom odpotujemo z letališča v Ronkah, kraje v Palestini obiskujemo z avtobusom. Stroški znašajo 175.000 lir. Romanje organizirajo Pavlinci iz Milana. Na Goriškem vpisuje dr. Kazimir Humar, stolno župnišče — na Tržaškem pa Stanko Zorko, Vicolo delle Rose 7, Rojan.

Slovenska prosvetna matca - Trst vabi na predavanje inž. Borisa Sancina: »Andrej Slavko Uršič, prvi urednik "Demokracije" in javni delavec«. Predavanje bo v nedeljo 6. maja ob 10.30 v družbenih prostorih, ul. Machiavelli 22/II, Trst.

★

500 duhovnikov brez posla

Na Češkoslovaškem je še vedno nad 500 katoliških duhovnikov, ki ne smejo izvrševati svojega poslanstva. 1.600 župnij, tj. ena tretjina, je nezasedenih. V aktivni službi je trenutno 3.532 duhovnikov. Redovnic je 7.247, ki so v glavnem strpane v obveznih taboriščih, ker jim je prepovedano delovanje po farah, bolnišnicah in vzgojnih zavodih.

Zavod sv. Družine v Gorici

Družabna prireditvev

Javnosti, ki sprašuje, kako je z gradnjo novega Zavoda sv. Družine v Gorici, sporočamo, da so se notranja dela nepretrgoma vršila ves zimski čas, tako da zavodova notranost in zunanost polagoma dobivata svojo dokončno obliko.

Dasi ne more biti še govora o slovesni otvoritvi novega zavoda, namerava vodstvo uresničiti sklep, ki ga je enodušno sprejel »Krog prijateljev Zavoda sv. Družine« na srečanju 17. decembra 1972, namreč, naj se v maju naveže prvi stik med novim zavodom in slovensko javnostjo s posebno družabno prireditvijo, ki naj priloži v nove prostore čim večje število slovenskih ljudi iz mesta in podeželja.

Družabna prireditvev se bo vršila v nedeljo 27. maja popoldne in bo obsegala slovesno akademijo s pestrim kulturnim sporedom, ki ga pripravita zavod in Zveza slovenske katoliške prosvete, slikarsko razstavo otroških umetniških izdelkov ter skupni obisk in pregled prostorov novega zavoda, ki bo po svoji arhitektonski značilnosti, sodobnosti in ustreznosti našim vzgojnim, prosvetnim in kulturnim zahtevam, zares nekaj posebnega. Goriški Slovenci si bomo s tem novim zavodom, ki je stal nepopisnih žrtev in ki bo spomenik slovenski darežljivosti, posodobili ustanovo častitljivega »Slovenskega srotišča« in ustanovili novo versko in kulturno središče.

Za nedeljo 13. maja napovedujemo dvojno pripravljeno dejavnost:

1. Ob 11. uri bo v Zavodovih prostorih novo srečanje »Kroga prijateljev Zavoda sv. Družine«, na katero vabimo čim bolj številne prijatelje in somišljenike. Pogovorili se bomo o zadnjih pripravah na družabno prireditvev 27. maja.

2. Popoldne od 13,30 do 17,30 bo v prostorih novega zavoda in ob njem »slikarsko tekmovanje ex tempore« otrok, ki obiskujejo slovenske šolske vrstice in osnovne šole v Gorici in na podeželju ter dijakov slovenske enotne srednje šole v Gorici. Posebna komisija naših slikarskih izvedencev bo organizirala to slikarsko otroško tekmovanje, ocenila dela in jih prikazala na posebni slikarski razstavi, ki bo odprta v zavodovih prostorih med družabno prireditvijo 27. maja.

Lepo in častno bi bilo, če bi slovenski trgovci, podjetniki in gospodarsko uspešni, ki so jih božji blagoslov in lastna podjetnost in pridnost obogatili, podprli to slikarsko razstavo s tem, da bi darovali razne primerke in predmete, ki bi jih žirija uvrstila med nagrade otrokom, ki bodo ustvarili najboljše slikarske izdelke.

Za nedeljo 27. maja pa naprošamo:

1. vse slovenske duhovnike, posebno žup-

niko, v Gorici in na podeželju goriške nadškofije, naj bi organizirali »nedeljo za Zavod sv. Družine« v Gorici: primeren nagovor, spodbuda za prispevke, kakšna krajša krajevna prireditvev v korist zavoda, molitve in vabilo, naj bi tudi naši verniki s podeželja prihitali na popoldansko prireditvev v Gorici;

2. vse slovensko ljudstvo na Goriškem naj s svojo naklonjenostjo in udeležbo na popoldanski prireditvi podpre to našo važno ustanovo. Mesto in dežela, ne glede na poklicne, družabne in nazorske razlike, naj se nekako duhovno združi, če že ne tudi s svojo fizično prisotnostjo ob tem skupnem »domu naših otrok in mladine« in skupnem središču naših duhovnih in narodnih vrednot.

Bralci pišejo

Ne slišimo radia Trst A

Ze nekaj časa živim v Kanalski dolini. Kot Slovenec bi se čutil zelo osamljenega, če ne bi do mene prihajal glas slovenskega radia iz Trsta. Zal pa zadnje čase večkrat kar cele dneve ne ujamem njegovih oddaj. Isto mi tožijo tudi ljudje iz Ukeve. Nasprotno pa v Trbižu tržaške oddaje dobro slišijo. Kaj je temu vzrok? Morda kakšna okvara v oddajniku na Sv. Višarjah? Zelel bi, da se vodstvo radia Trst A pozanimava za omenjeno napako pri oddaji in jo čimprej odpravi. Slovenci v Kanalski dolini to v polni meri zaslužijo.

L. D., Ponteba

Otok za pešce

Nedavno so uvedli v Trstu zanimivo novost. Ustanovili so »otok za pešce«, to pomeni, da so zaprli nekatere ulice avtomobilom. Gre za ulice med Borznim trgov in trgov Unità. To področje je sedaj postalo domena pešcev, ki se lahko mirno sprehajajo tam, kjer se je prej odvijal promet.

Podobne otoke imajo že druga italijanska mesta, da ne govorimo o nemških mestih, kjer so jih uvedli že pred leti. V Trstu je to le prvi korak k preureditvi prometa, ki jo bodo izpeljali poleti. Zamisel je za pešce odlična, za avtomobiliste seveda nekoliko manj, ker morajo delati ovinke, odvzeli pa so jim tudi mnogo dragocenega parkirnega prostora. Problem parkiranja se ne bo rešil s tem, da prevedemo dostop avtomobilov na določene ulice, temveč z gradnjo podzemeljskih garaž.

Šolski izlet po Gorenjskem

13. in 14. aprila so dijaki srednje šole »Fran Levstik« (Prosek-Sv. Križ) šli na šolski izlet v Slovenijo. Nad sto dijakov je spremljalo več profesorjev in ravnatelj dr. Mamolo. Izletniki so se ustavili na Vrhnikih v Cankarjevi hiši, nato v kartuziji Bistri, ki je sedaj tehnični muzej. V Škofji Loki je bilo srečanje s tamkajšnjo srednješolsko mladino. Na vrsti je bila tekma v košarki in kulturni spored.

Naslednjega dne so izletniki obiskali več krajev na Gorenjskem: Vrbo, Begunje, Bled, nato Poljansko dolino, Visoko, Cerkev in Idrijo. Dijaki so imeli torej priložnost, da so spoznali veliko novih krajev in so prav gotovo odnesli lepe vtise o matični domovini.

„Katoliški glas“ v vsako slovensko družino!

Razstava v Kraški hiši

V galeriji Kraške hiše v Velikem Repnu je bilo v četrtek 19. aprila odprtje razstave tržaškega slikarja Jožeta Cesarja. Umetnik razstavlja enajst slik s kraško tematiko.

Odprtja se je udeležilo številno občinstvo. Prisotni so bili med drugimi generalni konzul SFRJ v Trstu Boris Trampuž, konzul Srečko Kovačič ter repentaborski župan Mihael Guštin. V imenu zadruga Ne Kras je imel pozdravni nagovor dr. Drago Gantar, za tem pa sta Mira Sardočeva, članica SSG, in Tonino Pavan, član Teatra Stabile, recitala dve Kosovelovi pesmi, v slovensčini in italijanščini. Sledil je še film Sergija Cesarja z naslovom »Kaj smo imeli in kaj so nam vzeli in uničili«.

S to razstavo se je začela letošnja sezona Kraške hiše, ki se bo zaključila s kraško ohceto.

Rojan

Na oljčno nedeljo nas je po dolgem trpljenju zapustil Danilo Piščanc. Čez nekaj mesecev bi moral iti v pokoj, pa ga je Bog poklical v večni pokoj. K zadnjemu počitku ga je pospremila izredno veliko ljudi. Tu se je pokazalo, kako so vsi cenili njegovo dobroto in delavnost. Bil je zares pravičen mož. Zelo ga bo pogrešala naša župnijska skupnost. Kljub veliki zaposlenosti je znal najti ob nedeljah čas za sv. mašo. Rad je ponavljal, da je življenje borba, a z življenjskimi težavami se je pogumno spoprijemal in jih premagoval. Dobri Bog naj mu bogato poplača delo, trpljenje in molitve, družino pa tolaži v žalosti.

Pred veliko nočjo je naša osnovna šola pripravila bogato prireditvev. Nastopili so vsi otroci od prvega do petega razreda. Za nastop so bili dobro pripravljeni, zato so s svojimi učiteljicami želi toplo priznanje staršev in številnih drugih ljudi, ki so do kraja napolnili dvorano.

V nedeljo 6. maja imamo prvo sv. obhajilo. Z evharističnim Jezusom se bo srečalo 15 otrok. Prav tesno bodo zbrani okoli oltarja, kakor so bili apostoli okoli Jezusa pri zadnji večerji. Popoldne pa bodo obnovili krstne obljube ob krstu novega člana naše župnijske skupnosti, Petra Korošič.

Skavtski križev pot

Na veliki petek zvečer se je v Boljuncu zbralo nad trideset starejših skavtov in skavtinja. S prižganimi svečami so se zvrstili za križem in se podali po dolini Glinščice proti cerkvi na Pečah. Kot je že večletni običaj, so skavti in skavtjinje izbrali to slikovito pot sredi narave, da so se v velikem tednu s križevim potom spomnili Kristusovega trpljenja in smrti. To ni bil čisto navaden križev pot. Za vsako postajo je kdo pripravil kratko razmišljanje, ki je navezalo Jezusovo odrešitveno trpljenje na naše življenje in na današnja pereča vprašanja ter spomnilo vse prisotne, ki čakajo današnjega krstjana.

V nedeljo 6. maja bodo tržaški skavti in skavtjinje praznovali svoj največji praznik — jurjevanje. To je dan, ko se zbere vsa skavska družina, da sprejme v organizacijo nove člane. Skavtjinje bodo imele jurjevanje pri Mačkoljav, skavti pa pri Bazovici. - IJ

Nočemo popačenih imen na tablah

V našem časopisu smo se že vprašali, kako to, da pokrajinska uprava postavlja popačene dvojezične table. Tako npr. beremo ob pokrajinski tržaški cesti take napise: BRISCE, SGONIK; nekje spet beremo skoro na istih mestih enkrat Mali Repen, nato pa Repnič. Imena naših slovenskih vasi naj bodo točno vpisana, popačena imena nas lahko le žalijo. Pozivamo zato odgovornega pokrajinskega tržaškega odbornika, oz. predsednika pokrajine, da takoj popravi popačena imena naših vasi.

Ljudje

Robert Daneu je priredil svojo drugo osebno razstavo olj s kraško tematiko; razstava je v Baragovem domu v Ricmanjih in bo odprta do 12. maja.

Na italijanskem namiznoteniškem prvenstvu v Fiuggiju sta slovenski športnici odnesli dve zlati kolajni: Miličeva in Blažinova sta zmagali pri mladinkah v dvojicah, Miličeva pa še pri posameznicah.

Vesela prireditvev v Baragovem domu v Ricmanjih

Prireditvev, ki so nam jo v Ricmanjih 29. aprila nudili skavti in dramska skupina Marijine družbe, je bila res vesela, saj je izzvala val smeha v prisotnih, ki so doživeli dve uri zdravega humorja. Skavti so podali šest šaljivih prizorov, ki so zelo ugajali, posebno najmlajšim. Dramska skupina, ki jo vodi ga. Stana Oficija, je predstavila šaloigro v enem dejanju, ki je tudi zelo ugajala. Spored je zaključil film o življenju skavtov. - E. F.

Predstavitev nove knjige

V okviru ponedeljkovih večerov, ki jih prireja Društvo slovenskih izobražencev, je bila 16. aprila predstavitev pesniške zbirke »Blizine in daljave« Vinka Beličiča. Zbirka je antologija po pesnikovem mnenju najboljših pesmi iz prejšnjih zbirk in nekaj neobjavljenih. Sprememno besedo je napisal prof. Jevnikar.

Casnikar Saša Martelanc je na začetku v zelo občutenem govoru prikazal avtorjev pesniški svet. Nato je Matejka Maver prebrala nekaj značilnih pesmi. Dalje je spregovoril pesnik sam in razložil način svojega ustvarjanja, mišljenja in idejno usmerjenosti. Sledila je živahna debata.

Svečanost v Rižarni

Dne 25. aprila je bila v Rižarni (edinem uničevalnem taborišču v Italiji) ganljiva svečanost za vsemi, ki so šli v smrt skozi celice v Rižarni. Kmalu bo Rižarna preurejena v spomenik, ki bo poznim rodovom pričal o grozodejstvih, ki so ga nasilniki počenjali nad ljudstvom, ki se je uprlo nacifašizmu. Na svečanosti so najprej opravili molitve katoliški duhovnik (ki je imel tudi daljši govor v italijanščini), pravoslavna duhovnika, ki sta lepo zapela psalme v spomin umrlih, ter rabin, ki je opravil krajšo molitev v hebrejskem jeziku. Za njimi je spregovoril bivši interniranev v nemškem taborišču inž. Kodrič; govoril je v slovensčini; njegov govor so nato prebrali tudi v italijanščini. Na koncu je govoril tržaški župan inž. Spaccini, ki je obsodil fašizem in pozval na odločno budnost, da ne bi fašizem kdaj spet prišel na oblast. Pred pričetkom proslave, katere se je udeležilo ogromno število ljudi (med njimi veliko Slovencev), so mladinci Slovenske skupnosti položili venec pred vhod v celice. Med tolikimi vencem je bil samo venec Slovenske skupnosti s slovenskim trakom.

Skupna svečanost je bila zelo ganljiva. Zal pa smo prisiljeni pripomniti sledeče:

1. V Rižarni je bilo zverinsko pobitih, oz. vrženih v peč veliko število Slovencev. Pričeno naj bilo, da bi bili verski obredi tudi v slovenskem jeziku. Katoliški duhovnik je opravil krajšo molitev v latinščini, govor je imel samo v italijanščini. Občina naj povabi na tako skupno spominsko svečanost tudi slovenskega duhovnika!

2. Slovenski govornik je naštel vrsto ljudi, ki so šli v mučeniško smrt. Pravično bi bilo, da bi naštel tudi slovenska imena, saj je v Rižarni umrlo toliko Slovencev, da res ne bi mogel biti v zadregi glede izbire imen.

3. Če je le mogoče, naj tržaška občina v prihodnje izbere med govorniki tudi tiste (in jih je še nekaj živih), ki so trpeli v Rižarni.

4. Rižarna bo preurejena v trajen spomenik in opomin vsem živim. Na stenah celic, v katerih so čakali smrt, je vpisanih mnogo imen ljudi, ki so nato umrli mu-

čeniške smrti. Izmučene roke so pisale na stene zadnje črke v svojem življenju. Med temi je največ slovenskih in hrvaških imen. Tu in tam so vklesani tudi celi stavki. Občina naj te napise skrbno ohrani; nanje naj dá povečevalno steklo, da bodo jasno vidni, tako kot so na primer v bivšem zaporu v Begunjah. Povečana imena trpinov, ki so šli v smrt za boljše življenje nas vseh, naj iz roda v rod pričajo o tragediji našega naroda, ki je moral skozi tako strašno Kalvarijo kot le malokateri narod na tem svetu.

Ideali odpora aktualni

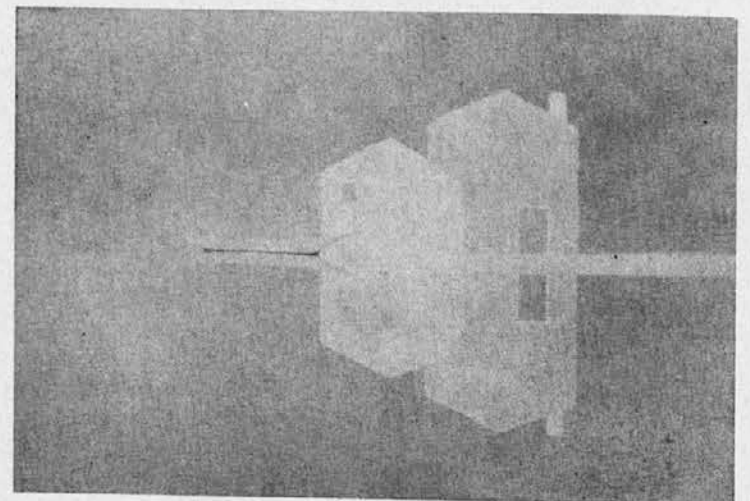
Vsa borčevska združenja, deportiranci ter bivši politični preganjanci so se kot vsako leto na praznik odpora, poklonili žrtvam tržaške Rižarne.

Tudi Združenje krščanskih partizanov je ob tej priložnosti formuliralo izjavo, v kateri »se hvaležno spominja vseh padlih ter preživelih tega drugega narodnega preporeda, ki je nastal ob misli in akciji ter zelo važnem prispevku borbe in krvi katoličanov ter duhovnikov, ki so jih vodili, da bi si priborili svobodo, demokracijo in socialni napredek, obenem pa ohranili narodovo versko dediščino. Odpor je za današnji čas prav tako nadvse pozitivno dejstvo, katerega ideali ne ugašajo. Naloga novih rodov je predvsem ta, da varujejo te ideale, ki že sami po sebi spodbujajo upe in energije za preobrazbo.«

Opčine

Pred veliko nočjo je odšla v večnost Marija Marotti por. Podobnik. Dolga in težka bolezen jo je polagoma izčrpala. Zapušča moža, hčerko, sina in mamo. Toda obenem jo pogrešamo vsi Openci. Bila je namreč organistka pri mladinski maši ob 9. uri. Tudi v najhujših časih je ostala vedno zvesta in pripravljena vaditi in se žrtvovati za mladino. In ne samo mladina, temveč vsa vas je pokazala, kako smo jo cenili. Saj ni preveč povedano, če se zapiše, da je bila nadvse dobra. Pogreb je to dokazal. Bilo je zares slavje velikonočne skrivnosti smrti in vstajenja. Naj zato tolaži žalujoče ostale, katerim še enkrat izrekamo najiskrenejše sožalje. Naj počiva v domači zemlji, od koder naj vstane v življenje!

Deziderij Švara v „Trž. knjigarni“

Našim likovnim oblikovalcem je pot odprta v vse galerije in razstavne prostore našega mesta; s tem pa je dosežen predpogoj, ki vzpodbuja ustvarjalca, da marljivo dela, na drugi strani pa daje možnost ljubiteljem upodablajoče umetnosti, da lahko sledijo poskusom posameznikov ter da imajo pregled nad celotno izrazno močjo slovenskega slikarstva v zamejstvu.

Znova se nam predstavlja Deziderij Švara, mlad Ricmanjec po rodu, član grupe »U« — to pot v Tržaški knjigarni.

Svare nam ni treba nanovo odkrivati. Njegova akrilna tehnika, s katero je na nič kolikor platnih pričaral poetično razpoloženje, je znana širokim plastem obiskovalcev razstav.

Razstava v Tržaški knjigarni nam delno odstira novo pot, po kateri se je zadnje čase pognal ta slikar. Z zagrizenostjo se lotiva problema razčlovečenja, ki nam jo prinaša mehanizacija, pa tudi človekova težnja po odkluku od bistvenih sestavin našega ogrožena naravnosti ter plehke miselnosti, s katero zapolnjujemo naš prosti čas ali ko letamo za zaslužkom. Tudi reklamni plakati služijo temu izmaljenemu namenu.

Svara nam te nevarnosti, ki nam preti, prikaže s svojo običajno akrilno teh-

niko, kar je pa neučinkovito. Ko gledam njegovo avtocesto v sanjskih barvah z razporedbo do potankosti razmeščenih prometnih znakov, ki naj bi sicer na cesti varovali človeško življenje, se pred nami razprostire pravzaprav slikarska himna betonu in cementu. Njegovi stroji so v tej tehniški prave, ljubke otroške igrače, ki nas nikakor ne ogrožajo! Če bo umetnik hotel vztrajati z obsojanjem tehnokratskega megalomanstva današnje družbe, bo moral iskati globljo vsebino in predvsem paziti na tehniko.

Drugi del eksponatov predstavlja sanjski svet, ki je v bližnji preteklosti dvignil Švara v sam vrh naših marinistov. Njegova zazrtost v neskončnost, neizrekljiva melanholičnost, njegovo lagodno, a nezadržno vračanje umirjenega človeka-čolna, ki se mu naravno in nujno pridružijo s poezijo napolnjeni ljudje-čolni, v pristan, je edinstven prikaz miru in strpnosti, ljubezni do bližnjega, poštene družbenosti. Vse to doseže z presenetljivo skopim številom elementov, akrilna tehnika ji pa daje nezamenljivo vzdušje, v katero nas želi avtor popeljati in oplemeniti. To so močne impresije, ki bi Svari lahko bile še vedno izvorno izhodišče za nadaljnjo eksperimentiranje. Slikar je za enkrat svoj višek dosegel le kot marinist.

Aleksij Pregarc

Srečanje dijakov višjih srednjih šol v Tolminu

V okviru proslav 260-letnice velikega tolminskega punta je bilo 28. aprila v Tolminu srečanje dijakov primorskih in zamejskih višjih srednjih šol. Najbolj številno so bile zastopane tržaške šole. Z avtobusi in z vlakom je prišlo iz Trsta več sto dijakov in lepo število profesorjev. Iz Gorice so prišli dijaki gimnazije in liceja, učiteljska in strokovnega zavoda za trgovino, ravnatelj gimnazije in liceja ter učiteljska in nekaj profesorjev.

Dopoldne je bilo tekmovanje v športu. Zamejski dijaki so se pomerili v moški in ženski odbojki ter v moški košarki. V moški odbojki je zasedla prvo mesto Gorica, drugo in tretje pa dijaki trgovske akademije in liceja iz Trsta. V ženski odbojki sta obe prvi mesti zasedli tržaški šoli. V šahu so bili prvi Tolminci, v malem nogometu Nova Gorica, v moški košarki Tolmin, v ženski pa Postojna.

Popoldne so si dijaki ogledali zanimivo razstavo v prostorih tolminskega muzeja. Nato so se zbrali na prostranem travniku (»bradi«), kjer je bil poleg športnega igrišča pripravljen oder za kulturne nastope. Najprej sta spregovorila ravnatelj tolminske gimnazije in predstavnik ZMS, zatem pa zastopniki dijakov. Dijak iz Gorice je med drugim povedal, da goriški dijaki do zadnjega niso vedeli, če bodo smeli v Tolmin. Zato tudi niso sodelovali pri kulturnem sporedu. Sledile so recita-

cije, nastop novogoriške literarne skupine, tolminskega okteta in tržaške folklorne skupine. Treba je pripomniti, da posamezne točke niso imele nobene zveze s tematiko kmečkih uporov, tako da je od celodnevne sporeda edinole obisk muzeja opozorjal na namen srečanja. Sicer pa je bilo srečanje dobro organizirano in dijaki so bili z njim zadovoljni. Vsaka šola je dobila v dar dva izvoda Velikega tolminskega punta 1713, katerega je izdal Goriški muzej v Novi Gorici.

Misijonar Česnik pride na Goriško

Prihodni teden bo gost na Goriškem misijonar Silvo Česnik. G. misijonarja naši bralci že poznajo, ker se je že večkrat oglašil s kakim člankom v Katoliškem glasu. Sedaj je na dopustu v Sloveniji tudi zaradi zdravja. Prihodni teden bo od ponedeljka 7. maja do nedelje 13. maja gost naše Goriške. Pride pa zato, da bo po raznih vaseh imel šmarnice in da bo kaj povedal in pokazal o delu slovenskih misijonarjev na Madagaskarju. Obiskal bo naslednje vasi: v ponedeljek 7. maja zvečer bo v Pevmi, v torek 8. maja v Štmarju, v sredo 9. maja v Jamljah, v četrtek 10. maja v Štandrežu, v petek 11. maja v Podgori. Svoj obisk bo zaključil v Gorici v nedeljo 13. maja. Ob 9. uri bo maševal na Travniku, popoldne ob 16. uri bo imel shod za Marijino družbo v stolnici, nato bo ob 17.30 predaval s skriptičnimi slikami v Katoliškem domu.

Solski izlet

Dijaki gimnazije-liceja »Primož Trubar« iz Gorice so v preteklem tednu napravili solski izlet. To pot so si za cilj izbrali mesto Firence in Toskano. Iz Gorice so odšli na velikonočni torek zjutraj in bili za kosilo že v prestolnici Toskane. Se isto popoldne so začeli z ogledovanjem mesta, ki nudi obiskovalcu toliko umetniških zanimivosti. Naslednjega dne so nadaljevali z ogledovanjem Firenc in njihovih zanimivosti, posebno muzejev. En dan so posvetili tudi obisku Luke in Pize. Domov so se vrnili v petek zvečer dovolj zgodaj, da so lahko še prisostvovali ljudski igri »Tolminci« v Verdijevem gledališču. Umetniški mentor dijakov je bil prof. Milko Rener, ki zna z neprisiljeno besedo uvajati dijake v poznavanje umetnin in v njih umetniško vrednotenje. Ob takih obiskih in ob takem strokovnem vodstvu dijaki gotovo veliko odnesejo.

»Tolminci« v Verdijevem gledališču

V petek 27. aprila je Stalno SG iz Trsta nastopilo v Verdijevem gledališču v Gorici s premiero Pregljevih Tolmincev. Goriška premiera spada v vrsto proslav ob 260-letnici velikega tolminskega punta. Številno občinstvo je do kraja napolnilo dvorano in ob koncu izrazilo svoje odobravanje z navdušenim plaskanjem. Prisotni so bili slovenski izvoljeni predstavniki, generalni konzul SFRJ v Trstu, zastopniki političnih in kulturnih organizacij s Tržaškega in Goriškega, predstavniki Tolmincev in beneških Slovencev.

Pregljeve Tolmince je po dramaturgiji Mitje Mejaka za SSG v Trstu priredil Filibert Benedetič. Glasbo je napisal primorski rojak Marjan Gabrijelčič, sceno je pripravil tržaški umetnik Klavdij Palčič, kostume pa Anja Dolenčeva. Ansambel SSG so dopolnili številni gostje, med njimi tudi člani Primorskega gledališča iz Nove Gorice. Delo je režiral J. Babič.

Jurjevanje goriških skavtov

V nedeljo 29. aprila je bilo vsakoletno jurjevanje slovenskih goriških skavtov. Letos je to zmeraj simpatično slovesnost skavtov nekoliko motilo slabo vreme. Vendar slava samega vreme ni preprečilo.

Ze v soboto zvečer so se zbrali skavti v precej velikem številu na travniku ob cerkvi v Jamljah in postavili šotore ter pripravili taborni ogenj. Ko se je znočilo, se je začelo skavtsko življenje ob tabornem ognju, ki je zmeraj tako slikovito. Program, ki so si ga zastavili, so morali skavti skrajšati, kajti okrog 10. ure je začelo pršiti. Eni so se umaknili v šotore, drugi so se z avti odpeljali domov.

Naslednje jutro jih je znova sklicalo skupaj v še večjem številu, kajti prišli so tudi številni, ki jih prejšnji večer ni bilo. Tudi v nedeljo je vreme nagajalo, da je bilo treba program skrajšati in imeti mašo ter obljube v cerkvi. Pa je bilo vseeno lepo in prisrčno, ko so po končani maši pristopili novi skavti, da so pri svoji časti obljubili, da bodo spojevali skavtske zakone in storili vsak dan dobro delo. Za skavti je prišla vrsta na voliče, da so tudi oni obljubili poslušati starega Akelo, ki jih bo vodil v njih rasti, dokler ne postanejo skavti.

Igre, pot in maša so mlade fante utrudile, da so postali lačni. Za lačne je pa

ZAHVALA

Družina Klanjšček iz Sovodnj se zahvaljuje vsem, ki so ob poroki hčerke Dragice poslali svoje čestitke in darove kakor tudi vsem, ki so se udeležili poročnega obreda v sovodnjski cerkvi, ki je bil v soboto 28. aprila.

poskrbel Niko, ki se zmeraj rad žrtvuje za gladojoče. Tudi gđ. Nežica ni pozabila na skavte in jim je postregla s čajem in velikonočno pogačo. Kljub kislemu vremenu niso bili naši skavti in voliči prav nič kisli in so v veselju preživeli ta svoj veliki dan.

Rupa-Peč

Zaradi slabega vremena je v nedeljo 29. aprila odpadlo v Rupi zunanje praznovanje sv. Marka. V cerkvi so vse slovesnosti lepo potekale. Vaščani so se v obilnem številu udeležili sv. maše. Zaman pa smo čakali, da se bo nebo zjasnilo in bo nehalo deževati. Buffet pa smo vseno odprli in »frtaljo« ocvrli. Tudi najpogumnejši gostje so prišli iz Gorice in Trsta ter nam pomagali pospraviti »frtaljo« in precej dobre kapljice. Pri tem seveda ni manjkalo veselega razpoloženja in tudi ne našega lepega petja.

Tradicionalna proslava sv. Marka se bo zato vršila v nedeljo 13. maja ob 15. uri v Rupi pri cerkvi.

Sobota, 5. maja ob 10,30

V KATOLIŠKEM DOMU V GORICI

»Ste pravdo kovali, / s krvjo jo skovali«

VEČER SLOVENSKO-HRVAŠKEGA IN TOLMINSKEGA PUNTA

- Nastop mešanega zbora »Lojze Bratuž.
- Dr. Marija Češčut: »Zgodovinski prikaz tolminskega punta«.
- Dramska skupina »Hrast« iz Doberdoba: Kronanje v Zagrebu (recital)
- Nastop moškega zbora »Fantje izpod Grmade«
- Razstava literarnega in zgodovinskega gradiva

Nedelja, 6. maja ob 16. uri

V ŠTANDREŽU

JAVNO ZBOROVANJE SLOVENSKO LJUDSTVO V BOJU ZA SVOJE PRAVICE

- Nastop moškega zbora »Mirko Filej«
- Amaterska dramska skupina iz Gorice: Gradnikovi soneti
- Govor deželnega svetovaleca dr. Draga Štoko
- Dramska skupina »Štandrež«: »Za staro pravdo« (J. Peterlin)

Olympia v težavah

Velikonočni prazniki niso prinesli sreče našim odbojkarjem. V sredo 25. aprila je namreč Olympia doživela svoj tretji sezonski poraz: Aurora je v Vidmu zmagala s 3:1. Vzroke tega neuspeha je treba iskati v tem, da smo se začasno morali odpovedati svoji telovadnici in smo tako malo vadili. Poleg tega smo tekmovali v jutranjih urah, kar nam ni nikdar pogodu. Trije seti so se končali z rezultatom 16:14, zadnjega smo izgubili za 17:15, kar dokazuje, da so naši nasprotniki imeli precej sreče, če upoštevamo tudi dejstvo, da so nekateri naši igralci darovali žoge, točke in dva seta. V sredo je razmeroma najbolje igral Marjan Černic, vsi ostali pa pod svojimi zmoglostmi. Fantje so se vrnili domov obupani, češ, vse je končano. Čaka jih namreč vrsta težkih tekem in v sedanjem položaju ni več prostora za spodslajaje.

Mesec dni je že, odkar je Olympia odigrala svojo poslednjo tekmo doma v običajni telovadnici. Zaradi raznih neprilic je prišlo do tega, da smo izgubili stik z našim občinstvom. Igralci upamo, da se niso naši navijači umaknili v nezanimanje, ker bi v tem primeru naša prizadevanja ne imela več smisla. Raven tega smo znatno izboljšali svojo igro, manjka pa nam moralne podpore, kar smo posebno čutili proti Aurori; taktik nas je spremljalo nekaj Italijanov, Slovencev pa ni bilo.

V soboto 5. maja ob 21,15 bomo igrali v Pradamanu (vas na cesti v Videm) proti moštvu Pozzo. To je zadnja preizkušnja pred vrhunskim srečanjem, ki bo s Slogo naslednjo soboto v Gorici, upamo v naši telovadnici, če bo prosta.

OBVESTILA

LISTNICA UREDNIŠTVA

Zaradi obilice gradiva smo morali številne dopise in članke pustiti za prihodnjo številko. Gospodje dopisniki naj zaradi tega ne zamerijo.

V Kulturnem domu v Trstu bo SSG uprizorilo dramaturgizirano povest Ivana Preglja »Tolminci« sledeče dneve: v petek 4. maja ob 21. uri (red A premierski); v soboto 5. maja ob 20.30 (red B); v nedeljo 6. maja ob 16. uri (red C); v sredo 9. maja ob 20.30 (red D); v četrtek 10. maja ob 20.30 (red E) in v petek 11. maja ob 16. uri (red G).

V ponedeljek 7. maja in v torek 8. maja, vsaki ob 15.30 bo SSG uprizorilo mladinsko igro Saše Škufce »Janko in Metka«.

ZAHVALA

Potrži ob prerani smrti našega dragega

Jožkota Maraž

se prav srčno zahvaljujemo vsem, ki so nam v tej težki uri stali ob strani, posebno domačemu župniku in pevcem cerkvenega zbora.

Tata Ignac, mama Perina, brat Ivan, sestra Ivanka, Sonja in Lucija s soprogi, vnuki in sorodniki. Pridružuje se tudi Alenka

Stevarjan, 31. aprila 1973

Poročila: 7.15 (samo ob delavnikih), 8.15, 11.30 (samo ob delavnikih), 13.15, 14.15, 17.15 (samo ob delavnikih), 20.15 in 23.15. Dejstva in mnenja: 14.30 (samo ob delavnikih).

Sport: (dnevno) ob 20.00 uri.

Spored od 6. do 12. maja 1973

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 10.15 Poslušali boste. 11.15 Mladinski oder: »Demetrijs«. 12.00 Nabožna glasba. 12.15 Vera in naš čas. 13.00 Kdo, kdaj, zakaj... 15.45 »Potopljeni svet«. Drama. 17.30 Sport in glasba. 18.30 Popoldanski koncert. 20.30 Sedem dni v svetu. 20.45 Pratika.

Ponedeljek: 11.40 Radio za šole. 12.00 Opoldne z vami. 14.30 Pregled slov. tiska v Italiji. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.50 Koncert. 19.20 Odvetnik za vsakogar. 20.35 Slovenski razgledi.

Torek: 11.35 Pratika. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Komorni koncert. 19.10 Slov. znanstveniki na univerzi: Jurij Štokar. 19.20 Za najmlajše: pravljice. 20.35 S. Rahmaninov: »Francesca da Rimini«, opera.

Sreda: 11.40 Radio za šole. 12.00 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Radio za šole. 19.50 Koncert. 19.10 Higijena in zdravje. 19.20 Zbor in folklor. 20.35 Simfonični koncert. 20.55 Za vašo knjižno polico. 21.35 Romantične melodije.

Četrtek: 11.35 Slovenski razgledi. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Skladatelji naše dežele: Marij Kogoj. 19.10 Ob stoletnici Manzonijske smrti. 19.25 Za najmlajše: Pisani balončki. 20.35 »Bog ohrani škotsko«. Igra v treh dejanjih.

Petek: 11.40 Radio za šole. 12.00 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.50 Sodobni slov. skladatelji. 19.10 Liki iz naše preteklosti. 19.20 Zbor in folklor. 20.35 Delo in gospodarstvo. 20.50 Koncert.

Sobota: 11.35 Poslušajmo spet. 15.45 Avtoradio. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Concertisti naše dežele. 19.10 Pod farnim zvonom župne cerkve v Nabrežini. 19.40 Zborovsko petje. 20.35 Teden v Italiji. 20.50 »Klik-klak«.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpeca Trgovski 70 lir, osmrtnice 100 lir, k temu dodati 12% davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

Slovenski misijonarji na Madagaskarju in sicer od leve proti desni: Janko Slabe, Silvo Česnik, Stanko Cihanek, Ivan Selak

„Praznik pomladi“ v Doberdolu

Na velikonočni ponedeljek naši ljudje niso bili v zadregi, kam naj bi šli v Emavs, saj je katoliško kulturno društvo »Hrast« v Doberdolu pripravilo izredno privlačen program. »Praznik pomladi« na velikonočni ponedeljek je postal v Doberdolu že tradicija. Letos pa je odbor društva poskrbel za izredno privlačno točko, ki je pritegnila mlado in staro iz bližnje in daljne okolice: v goste so povabili iz Slovenije ansambel Lojzeta Slaka in Fante s Praprotna. Na svoj račun so tako prišli številni ljubitelji slovenske pesmi in narodno zabavne glasbe.

Nestalno vreme, ki je že ves mesec bilo zares muhasto — kot zna biti pač v aprilu — pa je že grozilo, da ne bo s praznikom nič, ker se prireditve vrši na odprtem in je torej vse odvisno od vremena. Po nevihtah na veliki četrtek in na veliko soboto zvečer se je vreme na samo veliko noč vsaj za kratak čas ustalilo in smo mogli tudi v Doberdolu v lepem sončnem jutru obhajati Vstajenje z lepo velikonočno procesijo. Tudi v ponedeljek se je lepo sončno vreme nadaljevalo in čeprav se je proti večeru precej pooblačilo, je praznik vendarle potekel brez ovir.

Letošnji »Praznik pomladi« so si prireditelji zamislili tako, da naj bi trajal dva dni in sicer na velikonočni ponedeljek ter na državni praznik 25. aprila. Osrednja točka naj bi bilo gostovanje Slakovega ansambla, poleg tega pa je bil na programu še bogat srečolov, tekmovanje v »briškoli« in drugo.

Praznik ima že po tradiciji namen, da utrjuje bratstvo med Slovenci v zamejstvu ter da goji med njimi ljubezen do matere jezika ter do lepe narodne pesmi. Tokrat se je spet pokazalo, kako naši ljudje te vrednote še vedno zelo cenijo, saj so se v zelo velikem številu odzvali

vabilu z vseh krajev na Tržaškem in na Goriškem. Obisk je bil nad vsa pričakovanja velik in je menda to pot dosegel svoj višek. To je lahko vsakdo ugotovil že po številu parkiranih vozil, ki so dobesedno preplavila vse ulice Doberdoba.

Ljudje so začeli prihajati že v zgodnjih popoldanskih urah in poskušali srečo pri bogatem srečolovu, kjer sta zlasti vabila dva lepa pršuta in cela vrsta salam ter drugih dobrot. Ves čas je dehalo dobro založen buffet z domačo jedjo in pijačo, po čemer so obiskovalci prav radi segali.

Po pozdravnih besedah, s katerimi sta zastopnika društva zaelela dobrodošlico občinstvu, mu voščila prijetno zabavo ter se zahvalila vodji ansambla Lojzeta Slaku, da se je maral odzvati njihovemu vabilu in tako razveseliti Doberdobece ter številne ljubitelje narodne pesmi med Slovenci v zamejstvu, so nekaj po peti uri »Slaki« začeli s programom in zabavali s svojimi pesmimi, glasbo in veselimi dvotipi poldrugo uro.

Po krajšem odmoru so nadaljevali s plesno glasbo, ob kateri se je zavrtelo mlado in staro. Vsi so se ob veseli glasbi ogreli, zato hladnega vetra, ki je začel pihati proti koncu, še čutili niso. Po odhodu Slakovega ansambla okrog desetih zvečer, so se kmalu razšli, zadovoljni zaradi prijetnih uric, ki so jih preživeli v veseli družbi.

Kar je bilo na programu za sredo 25. aprila, pa je moralo žal odpasti zaradi slabega vremena. Srečolov se je bil končal zaradi velikega povpraševanja že v ponedeljek v poznih večernih urah.

V imenu društva »Hrast« se želimo še enkrat zahvaliti Lojzetu Slaku in njegovemu ansamblu ter vsem obiskovalcem, ki so nas počastili s svojo udeležbo pri našem prazniku pomladi.